

D. 207

Sange for Claveret,

componerede

af

Johannes Sørensen.

Medicinæ Studiosus.

Anden Samling.

---

*Hæc studia adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, adversis per-
fugium ac solatium præbent: delectant domi, non impediunt foris: pernoctant nobis-
cum, perigrinantur, rusticantur.*

Crc.

Carl Fredric Falcken.

1796.

K i o b e n h a v n,

trykt hos C. Sønnesen, Kongl. privil. Bodestrykker.

Paa Forfatterens Befølning, og i Commission hos de Herrer Boghandlere Proft og Lunge, paa Børsen,
Boghandler Buch paa Nørregaden 245, og Herr Blankensteiner paa Østergade No. 36.

Subskribenterne.

Hendes Kongelige Hoied Prindsesse Lovise Augusta

2 Exempl.

	Expl.		Expl.		Expl.
H. Ex. Greve Ferd. v. Ahlefeldt	5	Hr. Guntwig	1	Hr. Müller, (J. K. D.)	1
Hr. Angelo Graveur	1	— Gumpel, i Glückstadt	1	— Mundgaard, fra Norge	1
Hfr. Balslev, i Düppel	1	— Hansen, Conrektor i Glückst.	3	Hr. Nissen, Doktor i Kendsborg	1
Hr. Barfoed, Catechet	1	— Hansen	1	— v. Norman, Major	1
— Venke, Batall. Chirurgus	1	— v. Hauch, (S.) Capitain	1	— Nissen, Jur. Stud.	1
— v. Blome, i Glückstadt	1	i Kedsborg		— Nuff'n, (L.) Capitain	1
— Blücher, hos Dronningen	2	— v. Hauch, (F.) Capitain	1	i Sonderburg	1
— Blücher, hos Arveprindsen	2	i Kedsborg		— v. Oppen, Capitain	1
— Böttcher, Musikus	1	— Hammerich	1	— v. Orbeck, Ingenieur Capit.	1
— Borch, Student	1	— Hæfterl	2	i Glückstaet	1
— v. Brackel, Kammerherre	1	— v. Hinen, Lieutenant	1	— Rameland	1
H. Ex. Hr. Geheim. C. v. Brandt	2	Comresse Holt, hos Dronningen	1	— Reimländer, Fuldmægtia	1
— v. Brockenhuis, Staldmester	2	Comtasse Holstein, hos Kron-	1	— Reim vs, (N. Th.) Theol.	1
— Brockenhuis, (F.)	1	prindsessen Maria		Kand. i Kiel	1
— Bruun, (E.)	1	Hr. Hoffmark, Student	1	— v. Riez, Capitain	1
— v. Bülow, Kammerherre	1	— v. Jørgensen, Lieutenant	1	— v. Romeling, Lieutenant	1
Froken Bülow, hos Kronprind-		— Jürgensen, Clavermester	1	— v. Rode, Lieutenant	1
jessen Maria	1	— Kähler, Riabm. i Glückst.	1	— Roze, Carcellist	1
Hr. v. Bülow, hos Kronprind-		— Kühnel, Med. Stud.	1	— Serckstedt, Jægermester	1
jessen Maria	1	— Kroa	1	— Soltau, Riabmand i Glückst.	1
— Budy, Beghandler	5	Hfr. Kirkerup	1	— Sporon, Hæst-Nets Messor	1
Hfr. Carstens, i Sonderborg	1	Hr. v. Lassen, Lieutenant	1	— v. Schow, Major i Kendsb.	1
Hr. Christiani, Præst i Glückstadt	1	— Lindahl	1	— v. Sunde, Lieutenant	1
— Classen, Riabm. i Glückst.	1	Froken Lovensstjerne hos Prind-		— Schulz, Organist i Kendsb.	1
Hfr. Colstrup	1	jessen Lovise Augusta	1	Hfr. Schlichting, (J. C.)	1
— Claussen, i Düppel	1	Hr. Lorenz n, Riabmand i Kiel	1	Froen Gebeime-Conferenceraabinde	
Hr. Delanoy	1	— Lund, (G.) Theol. Stud.	1	v. Salendahl, i Glückstadt	1
— v. Döring, hos Prindsesse		Froken Lunding	1	Froken Staffeldt	1
Lovise Augusta	1	Hr. v. der Låbe, hos Dronning.	1	Hr. v. Tøtterup, i Kendsborg	1
Hr. Ebeling, Theol. Student	1	Froken Lütrichau, hos Arve-		— Tode, Prof. Med. & Chir.	1
— v. Ely, Lieutenant	1	prindsessen	1	— Walter, (J.) Advocat i	
H. Ex. Hr. M. F. v. Firk	1	Hr. v. der Maase	1	Christiana	1
Hr. Flint, (N.) Graveur	1	— Mygind. Student	1	— Wagnet, Riabm. i Kendsb.	1
— Gabel, Soldinspektør i Glückst.	1	Hfr. Noorum	1	— Weise, Krigscomm. i Kendsb.	1
— v. Giedde, Kammerherre	3	Hr. Müller, Graveur	1	Froken Wihler	1
— Geding, (O.)	1	Mad. Miller	1	Hr. Wihjelm	1
— Giellerup	1			— v. Wpllich	1

Con Affetto.

Him - melft blid er Sia - lens Roe! sa - lig hver, hvis

Darm den hæ - ver, i hans Di - e Graad ei bæ - ver, Ro - ser i hans -

cresc.

Fod - spor groe. Him - melft blid er Sia - lens Roe!

S i æ l e n s F r e d .

Himmelft blid er Siælens Roe!

Salig hver, hvis Darm den hæver,

I hans-Die Graad ei bæver;

Roser i hans Fodspor groe.

Himmelft blid er Siælens Roe!

Straal o hulde Siælens-Fred

Venlig til din Sangers Dage!

Stedse du ham troe ledsage!

Ucklar om hvert hans Fied.

Straal o hulde Siælens Fred!

Frankenau.

Allegretto.

The musical score consists of three systems of two staves each. The top staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/8 time signature. The bottom staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The lyrics are written below the top staff. The first system contains the first two lines of the poem. The second system contains the next two lines. The third system contains the final two lines. There are some musical markings like '2' above notes in the first system.

Sch se · he mit Schmerzen, du ken · nest die Her · zen Cu ·
pi · dos noch nicht, du hof · fest mit Her · zen der Mäd · chen zu scher · zen; es
rei · zet die No · se dich e · he sie sicht.

Die Mädchen: an einen Jüngling.

Ich sehe mit Schmerzen,
Du kennest die Herzen
Cupidos noch nicht!
Du hoffest mit Herzen
Der Mädchen zu scherzen;
Es reizet die Nase dich, ehe sie sichtet.

Zu spielen mit Rosen
Zu küssen und kosen
Ist lieblich und fein:
Du trauest den Losen,
Sie lachen, und stoßen
Ganz freundlich den Dolch in das Herz uns hinein!

O Jüngling, dann müssen
Mit Thränen wir blüßen
Mit innigem Schmerz;
Es fliehen die Küßen
Zu andern, und küssen
Auch ihuen Verzweiflung ins wehlose Herz.

Viel hab ich gelitten,
Hab dreimal gestritten
Für Thränen zum Gold;

Sie können mit Blicken
Die Herzen bestücken,
Und scheinen so gut;
Kaum kehrt du den Rücken,
So winken und nicken
Die Falschen, und freuen sich der wachsenden Gluth.

Wenn endlich dich eine
Von Tücken noch reine
Mit Zärtlichkeit liebt;
So wisse, der kleine
Cupido hat seine
Geheimern Ränke wodurch er betrübt.

Oft spinnet er Fädchen
Am goldenen Mädchen,
Wie Haare so fein;
Kaum glaubst du dein Mädchen
Zu halten am Dräthen,
So reißt es, und läßt dich Dethörfen allein!

Bei dörslichen Sitten
In moosigen Hütten
Da wohnet die Liebe noch lauter, wie Gold!

Graf Fr. L. Stollberg

Andantino.

Ro - ser spi - re, Ro - ser bleg - ne o - ver - alt i Li - vets

Dal, trindt om - kring des Ba - ne heg - ne mil - de Glæ - der u - den Tal.

sf

Til Ungdommen.

Roser spire, Roser blegne
Overalt i Livets Dal,
Trindt omkring dets Bane hegne
Milde Glæder uden Tal.

Bryd dets Roser, nyd dets Glæder,
Yngling! nyd din Morgens - Guld,
Snart en fierlig Taare væder
Dit og dine Rosers Muld.

Tænk, at Hoffens Lø, som falder
Grønnes aldrig, aldrig meer;
Tænk at selv i Glædens Alder
Ingen Glæde varig er.

Yndig blomstret, Skionheds Palte
Ubemærkt bortviæner den;
Vigens brune Loffer salme
Kindens Purpur svinder hen.

Mangt et ædelt Hjerter rørte
Skalden ved sin Harpes Klang;
Landets Døttre ofte hørte
Udrende hans fromme Sang.

Men med ham hans smukke Toner
Sank i Grav og Stemsel ned;
Ingen blandt hans Laurbær - kroner
Byder nu hans Hvilested.

Yngling! nyd da Livets Glæder
Bryd dets Roser, nyd dets Guld
Før en fierlig Taare væder
Dit og dine Rosers Muld.

Fraukenan.

Munter.

Nur Hand in Hand den Weg fort an! so

geht sich's wohl und leicht; und an: ders wird das Ka: na: an des

Frie: dens nie er: reicht.

Pilgerlied.

Nur Hand in Hand den Weg fortan!

So geht sich's wohl und leicht;

Und anders wird das Canaan

Des Friedens nie erreicht.

Rauh' sind die Wege nach wie vor

Und Nacht und Räuber drohn,

Das Zerlicht hüpf't; es schwankt das Moor;

Und mancher glitschte schon,

Doch leitet still und unsichtbar

Die Liebe deinen Schritt

So sprich: "Ich komme!" zur Gefahr,

Und nimm die Siege mit!

Der Lagerplätzchen Dämmergerm

Wo Lebensläste wehn,

Weiß nach den heißen Tagesmäh'n

Die Liebe zu erspäh'n.

Und rufe sie weiter: "Auf von hier

"Hier gilt kein langes Glück!"

So drücke du gestärkt von ihr

Die Thränen sanft zurück.

Nur weiter Hand in Hand fortan!

So geht sich's wohl und leicht

Sey's noch so weit dein Canaan

Halb ist es stets erreicht.

Friedr. Bouterweck.

Dolce.

Lyf sa li ge Lil le! din yn di ge Slum mer, ei bry des af
 Syg dom, ei An ger, ei Haan hed, ei Kum mer, o Slut! i dit

Hov mods og Gier rig heds Tant; Ei At! Smer ter og Møi e vor
 Bug ge Med ra gel se fandt.

Ver den be hoc: Sov ro ligt du Lil le! kun Søv nen har No!

Buggevise.

Lykkelige Lille! din yndige Slummer
 Ei brudes af Hovmod's og Gierlighed's Tant;
 Ei Sydom, ei Anger, ei Haanhed, ei Kummer,
 O Slut! i din Bugge Modtagelse fandt.
 Af! Smerter og Møie vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! kun Sønnen har No.

End søvne Guds Engle med Fryd om din Hvile,
 Og værne mod Ondt, som de Himmelske see;
 De lære dig, sødt i din Slummer at smile,
 Med Lidenskab ukendt, og Hyldefrie, som de.
 Af! smitsomme Laster vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! kun Sønnen har No.

Men snart skal du vorende Jordkloden kue,
 Den Alfader skabe til Menneffers Fryd:
 Undvig da de Farer, som Uagdommen true,
 Og fiendelige Venner, som stiale din Dyd!
 Af! selvfabte Døder vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! kun Sønnen har No.

Naar Smiger dig fælder gudommelig Næ
 Og kunstlede Sæbheder naae til dit Bryff,
 O! hør ei! o! hør ei, e! hør hvad de siæ!
 For dyrt skal du tigge det Dødsliks Lyff:
 Af! udfladte Slangor vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! kun Sønnen har No.

Hør agtsom paa Dydens elskværdige Stemme,
 Dens Alvor er nyttigt; dens Strengthed er blid.
 Ei blandet af Glitter dens Forskrift du glemme!
 Kamp modig dens Kampe! den lønner din Tid.
 Af! Stridemand mod Dyden vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! kun Sønnen har No.

Da skal du fremvandre med Kraft fra det Hvie,
 Og frydes ved Jorden, og vorde dets Held;
 Og naar du da snechvid rullutter dit Die
 Skal Engle dig møde ved Salsheds Væld.
 Dit Legem da fredsjomt i Graven skal boe,
 Og sødelig sove. Kun Sønnen har No!

Con Tenerenza.

Sieh! ich kom-me, o du From-me, mit der Hoff-nung Trost-ge-fühl; met-ner

Ehr-ten schmach-tend Seh-nen stam-melt dir mein Sai-ren-spiel. O ver-

gön-ne mir's; ich bren-ne! we-he mir die Wan-ge kühl!

Flehen um Liebe.

Sieh! ich komme, o du Fromme,
Mit der Hoffnung Trostgefühl;
Meiner Thränen schmachtend Sehnen
Stammelt dir mein Saitenspiel.
O vergönne mir's; ich brenne!
Wehe mir die Wange kühl!

Sünd' und Mängel, Gottes Engel,
Himmliche, bestrecken mich;
Ohne Fehle, Fromme Seele,
Wachte Gottes Finger dich.
Meine Liebe hebe trübe
Vor dir, und verstocke sich.

Sünd' und Mängel Gottes Engel,
Schrecken meine Hoffnung nicht;
Mitleid schwebte, da ich hebe,
Sanft von deinem Angesicht;
Und mein Glaube fliegt vom Staube
Auf zu dir, und zittert nicht.

Sieh! ich komme, o du Fromme,
Hoffnungsvoll und suche dich!
Meiner Thränen schmachtend Sehnen
Kehrt in lautes Flehen sich.
O vergönne mir's; ich brenne!
Nehle mir, und liebe mich!

Con Brio.

Hvo i Vel - lys - tens suu - le Skjød, sin Sund - heds Føl - de al - drig gød, kun
han med Røt sig bry - ste kæt, kan han kan kal - de sig en Mand.

Mandkyskhed.

(Efter Bürger.)

Hvo i Vellystens suule Skjød,
Ein Sundheds Følge aldrig gød,
Kun han med Røt sig bryste kæt,
Kun han kan kalde sig en Mand.

Thi han opvæxer, fæder sig
Det slanke Rør i Engen, liig;
Som en Apollo stærk og skøn,
Fremtræder han, den Himlens Søn.

Den Kraft som luer i hans Bryst
Bevinger ham med Guders Lyst;
Af kolde Skumring driver den
Hans Drønesjng mod Himmelen.

Han i et Søelhav bader sig,
Dg feir al Jorden straalertig;
Saa vandrer han, forklaret om,
I Herrens Skabnings Helligdom.

Han skuer, maaler forsker ud
I Skabningen hver Præg af Gud,
Dg tolker det med Ord og Sang
Hvis Harmonie er Himleklang

See, hvor han fuld af Majestet
Gaaer frem i Manddoms Purpur klædt
Han gaaer og staar i Hærlighed
En Gud, som kan at byde veed.

Hans Die funkler Røe og Held
Som et omskygget Rilleveed;
Som Wergenglands hans Raavn er,
Paa Vandens Kongebud sig teer.

Der Kongebud som hersker der,
Fuldfører han med Heltfærd,
Da som en Staakfar er hans Nem
Naar Drynien straalere om hans Darm.

Saa glimder Lønnen han opnaar,
Saa Skægen frem af ham opstaar,
Der i Vellystens suule Skjød,
Ein Sundheds Følge aldrig gød.

Hans Kræfter tumle Sangeren
Som føler Magten af hans Lend;
Den pruster Jld, waant til Nag,
Den pruster Jld, men stønner dog.

Han gaaer og staar i Hærlighed,
En Gud som kun at byde ved;
Da see dog! hvor han sig end teer
Hvorledes alt imod ham leer.

De ædelste blandt Jomfruer
Før ham kun blomstre, dufte hver;
Lykfalla den han kaaerd sig
Hun blev i Held Gudinder liig.

Hans smukke Foraar skinner som
En Vin, af Drosen krandsset om;
Hans Riv deraf, tet ved hans Bryst
Beruser sig til salig Lyst.

Hun nysgjærrer, jublende, hver Mand
"Hvor er, hvor er vel En, som han?"
Fjæve Blodling, fæve, dig spetter hun,
Ham Seng og Bryst opofres kun.

Hun forsker, fordrer op hver Mand,
"Hvor er, hvor er vel En, som han?"
Dg ham allene teo og huld
Hun kides ei for Gunst og Guld.

Som naar, omfavnet af Guds Vaar
Vor Jord med Blomstret svanger gaaer;
Saa signe Gud, ved ham hans Riv,
Dg Blomstret kær det ædle Liv.

De Blomstret nu, som han og hun,
De fletter Krandsen om hver Stund;
Som Edertræer saa voye de,
Saa ranke, skønne stodige.

Vivace.

Geleit' Dich Gott, der Wind und Meer und Sturm und Stille machte,
und bring' Dich frohlich hin — woher er Dich herüber brachte.

An die Kronprinzessin Louise Augusta als Sie reiste.

Geleit' Dich Gott, der Wind und Meer
Und Sturm und Stille machte,
Und bring' Dich frohlich hin — woher,
Er Dich herüber brachte.

Wir sah'n Dein Antlitz hehr und mild,
Voll Menschenlieb und Güte;
Und wer Dich sah', dem schwebt Dein Bild
Nun immer im Gemüthe.

Und wer Dich sah', der sprach von Dir,
Und fand des gar kein Ende,
Und stund und wünscht': Du bleibest hier,
Und hob empot die Hände.

Ah, Liebe Königstochter! sieh,
Wir können's ja nicht wehren;
In Gottes hohen Frieden, zieh!
Wir mögten's ja nicht wehren.

Wir haben wenig, was wir Dir
Zur Ehr' und Gabe brächten:
Doch eine Krone wollen wir
Von Lieb' und Treu' Dir flechten. —

Geleit' Dich Gott dort über's Meer!
Nur noch die große Bitte:
Komm', Liebe Königstochter! her,
Komm', wohn' in unsrer Mitte.

Das ist die rechte Ehrenkron',
Die kann Geburt nicht geben;
Sie bleibt; gibt Ehr' und Ruhm und Lohn,
Und ein unsterblich's Leben.

Und wollen, wenn der Morgen graut,
Dir fürstlich's Wohlergehen;
Und wenn der Mond herunter schaut,
Dir leichten Schlaf erstehen.

Daß ferner Deine Wange blüh',
Den Völkern zum Exempel: —
Denn Unschuld wahrlich prägte sie,
Mit ihrem schönsten Stempel. —

Und daß der Schmeichler, wer er sey
In seinem Gift ersticke,
Eh' er mit Trug und Schmeicheley,
An Deinem Herzen rücke.

Ah! mög'st, o Königstochter! Du,
Die Glückliche auf Erden
Und Scisterin für Glück und Ruh
Von Millionen werden!

Da hun var borte.

(Efter Grez F. L. v. Stolberg.)

P. H. Haste.

Andante.

Af! saa tungt mit Hjer-te flaaer, een-som, u-den Fryd jeg gaer,

so-ger Noe, kan in-gen fin-de: Saa-ter frø-ve dig, Ven-in-del

Om paa mi-ne Kne du sad, blev min he-le Siel saa glad, og af di-no

is-de Blif-fe, ful-de jeg en Him-mel drif-fe. Vil-de det dog lyk-kes mig,

Glut! at fly-ve snart til dig! kun-de jeg dog e-vig flø-ve, ved din hon-ning-

ful-de de-be! *sf* *p* *sf* *p* *sf* *p*

10
*Lento con
espressione.*

Im Gra-be ist Ruh', drum wan-ken dem trö-sten-den Zie-

le, der Lei-den-den vie-le so seh-nuchts-voll zu.

Die Ruhe im Grabe.

Im Grabe ist Ruh', —
Drum wanken dem tröstenden Ziele,
Der Leidenden viele,
So sehnsuchtsvoll zu.

Hier schlummert das Herz,
Befreyt von betäubenden Sorgen:
Es weckt uns kein Morgen,
Zu größerem Schmerz.

Es füllet das Grab,
Verachteter Zärtlichkeit Sehnen;
Und troknet die Thränen,
Der Sehrenden ab.

Dort fluthet nicht mehr,
Die Wonn' und die Wehmuth der Liebe,
Die zärtlichsten Triebe,
Ach, quälten so sehr.

Der freundliche Hain,
Entbärdet von jeglichem Kummer,
Und führt uns durch Schlummer
Zur Seeligkeit ein.

Was weinest denn du?
Ich trage nun muthig mein Leiden
Und rufe mit Freuden:
Im Grabe ist Ruh'.

Ung.

Langsom.

Vis er Døden, Salig Slummer, venter snart lig Sotgens

Den, Trøstesløse; glem din Rummer; snart i Graaven endes den.

Trøsten af Høggelsen. af Prof. ur Abodiden.

sig is døden. Salig hvile
 venter dig o smadrens Lun.
 Glem din sorg; de der som ila
 snart i grafven stuta den.
 Hvad er vundne, varme glæde?
 famnen af en ælfkad ned?
 Hvad er hela jorden glæde?
 med den visshet: de skal dø.
 Gønd i motnet lode ~~klæde~~ klæde
 sig i natens dunkle kammer.
 Hvast kon aber bor och træde
 ned i byna hafvets fann.
 Dina dagar aftonst rila
 viaktar dig her hos Lars Hues:
 Deana fatten vilhet måle
 i dit bya ligge och lys!
 Le den, kan den, midt det hela
 trølle falla salighet.
 Høgens toke sig fördela
 midt det flögton, luflighet.
 Trøfallt motker bles val gifvel
 at de tyssa grafvarne
 æki men detta duffra felseth
 ad dock wider motkaner.
 I ligu falska drömar stord
 Skupraren i grafvaras stord.
 Inga beller nu ha us orar,
 famnen där ät tiggare och stord.

*Lento con
espressione.*

Im Gra-be ist Ruh', drum wan-ken dem trö-sten-den Sie

le, der Lei-den-den wie-le so sehn-suchts-voll zu.

Im G
Drum m
Der L
e

Hi
Defrent
Es m

Ei
Veracht
Und

af den tankar, swallat wackla,
up hel qual af nya naggar,
i de lykkelige fad'ns adlar,
som influerat i hans famnar.
Nej, men den som oroligt hvilat
emans grefvens tryggheten,
welndar dubbell tron, o h illos
dadigman till Elyseen.

O! der jag en gång skal fläta
fordda händer i minn fason,
i de lyckfällighetens nio,
utan ande, utan namn.
Låt en mängd är fördömt,
slå sig en långt ut had,
ford an fjalar eller väd,
i de glädjens beavitt die.

Avad ad lysets wedermade
plagens längra bette skel?
britt som felika, för som blod,
med en fällig Ewigket?

Der jag mellan ewigh unga,
ewigh nya fallheter,
njsta skal hood i ngen tunga,
intet ord kan helka had.

[Handwritten signature]

Langsom.

Vis er Døden, Salig Slummer, venter snarlig Sorgens

Ven, Trøstesløse; glem din Kummer; snart i Graven endes den.

Trøsten.

Vis er Døden! Salig Slummer,
Venter snarlig Sorgens Ven;
Trøstesløse! glem din Kummer!
Snart i Graven endes den.

Hvad er Venskabs varme Glæde,
Favntag af en yndig Døe?
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Visshed: du skal døe?

Se bag Skyer Solen ile,
Sin bestemte Bane hen;
Snart den synker for at smile,
Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde,
Vinker dig til Jordens Skid!
Denne Visshed bør forsøde,
Al din Kummer al din Nød!

Nyd den, føel den, fat dens hele
Trøstesfulde Salighed!
Sorgens Skyer mildt sig dele,
Flygte, svinde reent derved.

Vel blev trefold Mærke givet,
Dødens tavse Opholdstid;
Al! men ei saa mørk som Livet,
Er dens Halers Eenfaldhed.

Ei forstyrre falske Synne,
Slummerne i Gravens Skid;
I dens Nat ei Dromme lyste,
Svovnen der er roelig sid.

Frygt for op til nye Plager,
Snart at vækkes ved dens Savn;
Ei den Lykkelige nager,
Som hendyffes i dens Favn.

Nei; men den, som roelig hviler,
Dvæget ved dens søde Slum;
Dobbelt skidn opvaagnet iler,
Derfra til Elysum.

Og der skal jeg eengang favne,
Dem som mig forlode her;
Saligheder uden Navne,
Evig os omgive der.

Og lad det end vare længe,
Mange Nar sig slæbe hen;
Før i hine Glædens Enge,
Siele favne sig igjen.

Hvad er Livets længste Plage,
Uophørlig Bitterhed
I en Nad af mørke Dage
Mod en salig Eviighed?

Hvor jeg mellem evig Unge,
Stedsse nye Henrykkelser,
Nydte skal hvad ingen Tunge,
Ingen Ord mig tolke her!

Baggesen.

Affektöse.

In des Mondes blassem Schimmer
 saßen wir auf stiller Klar;
 Als sie mir, ich ihr auf immer
 Freudzitternd Liebe schwur!

Holder Abend! Maienkühle
 wehete schmeichelnd überall,
 und mit schmelzendem Gefühle
 sang ihr Lied die Nachtigall.

An Minna.

In des Mondes blassem Schimmer,
 Sassen wir auf stiller Klar;
 Als sie mir, ich ihr auf immer
 Freudzitternd Liebe schwur!
 Holder Abend! Maienkühle
 Wehete schmeichelnd überall,
 Und mit schmelzendem Gefühle
 Sang ihr Lied die Nachtigall.

So schön schwand keine Stunde,
 Fernohls wieder mir vorbei!
 So blieb keiner Liebe Wunde,
 Meine Seele wieder treu!
 Immer dacht' ich ihrer Blicke,
 Ihres Lächelns sanft und mild;
 Und in jedem Misgeschicke
 Tröstete mich Minnas Bild.

Heilig war für mich die Stätte,
 Wo ich einst die Holde fand!
 Heilig! Geist der Lieb umwehete
 Dort mich, wo ich gieng und stand!
 Schöner glühten die Gefilde
 Dort im Abendsonnenstrahl;
 Und die Dämm'ung dort umhüllte,
 Reizender das stille Thal.

Schatten nur von jenen Zeiten,
 Bounnevollem Zauber ist;
 Jegliches Gefühl von Freuden,
 Das mein Leben jetzt verlißt.
 So hallt in der Saiten Tönen,
 Jetzt Empfindung mir nicht mehr;
 Und des Rosenmonds Scenes,
 Glänzen matter mir umher.

*Allegro
con Spirito.*

Du kom: hvor er jeg lyk - ke - lig! du kom, og Him - le
fulg - te dig. O! du, jeg ee - ne suk - ked' om, mit Nof, mit Alt! du
kom, du kom; mit Nof, mit Alt! du kom, du kom!

Da hun kom igien.

Du kom: hvor er jeg lykkelig:

Du kom, og Himle fulgte dig.

O! du, jeg ene sukked' om,

Mit Nof, mit Alt! du kom, du kom.

Bliv Dag og Nat! bliv Høst og Vær!

Jeg spørger ei, hvor Tiden gaar;

Dig ene bad jeg evig om:

Mit Nof, mit Alt! du kom, du kom.

O Blomsterklædte Jord, bliv Døf!

O lyse Himmel selv, bliv mørk;

Før mig er Dødens Døf ei tom:

Mit Nof, mit Alt! du kom, du kom!

P. S. Haste.

Solo.

Vivace.

1) So trü = be? so trau = rig? auf fül = let das Glas, mit Al = bi = ons

duf = ten = dem dam = pfen = dem Naß! seht nicht in das Dä = ster! es schla = cker und

schneit, beim We = cher ist Fröh = ling und fröh = li = che Zeit.

Chor.

2) Laß schla = cken und schnei = en! wir wol = len uns freu = en! drum

öf = net die Schaa = le; drum fül = let das Glas, mit Al = bi = ons duf = ten = dem

dam = pfen = dem Naß! *Da Capo Solo.*

Mundgesang im Winter.

Solo.

G. eräbe? so traurig? auf füllet das Glas,
Mit Albions dufendem dampfendem Naß!
Seht nicht in das Däster! Es schlackert und schneit,
Beym Becher ist Frühling und fröhliche Zeit.

Chor.

Laß schlackern und schneien,
Wir wollen uns freuen!
Drum öfnet die Schaale, drum füllet das Glas,
Mit Albions dufendem dampfendem Naß!

Solo.

Wie fauset und brauset der Ost und der Nord,
Sie stürmten uns gerne die Freude mit fort!
Doch voll ist die Schaale! mit frohem Gesang,
Verscheuchet die Stürmer mit gläsernem Klang!

Chor.

Laß fausen und brausen,
Und Wälder zerzausen!
Es stürm um die Wette der Ost und der Nord,
Wir singen und klingen voll Freude sie fort!

Solo.

Das hüpfende Dächlein erstarrte von Eis,
Die blumige Wiese deckt frostiges Weiß!
Noch bläh'n wir, und trinken mit fröhlichem Ton,
Dem Todtengeheule des Winters zum Lohn!

Chor.

Wir trinken in Eile.
Trotz Sturm und G-heule!
Uns starret im hüpfenden Blute kein Eis,
Uns färbet das Alter die Locken nicht Weiß!

Solo.

Der Winter mit flockigem Mantel und Hut,
Ist Bote des Lenzes! Er meint es ja gut!
Propheten geziemet ein grämlich Gesicht;
Drum denkt an Elisa: verspottet ihn nicht!

Chor.

Willkommen der Freude,
Im eisigen Kleide!
Der Bote des Lenzes mit flockigem Hut,
Soll leben! soll leben! Er meint es ja gut!

Friedr. Bouferweck.

Allegretto.

Den klei - nen gu - ten Mäd - chen bin ich itz - mer gut ge -

we - sen, drum hab' ich mir in mei - nem Sinn bald ei - ne Braut er - le - sen.

Der Knabe.

Den kleinen guten Mädchen bin
 Ich immer gut gewesen,
 Drum hab' ich mir in meinem Sinn
 Bald eine Braut erlesen.

Sie liebte mich, ich liebte sie,
 Wir hatten tausend Freuden;
 Und ohne Thränen konnt' ich nie
 Von der Erwählten scheiden.

Ich war stets um und neben ihr,
 Bey allen unsern Spielen;
 Zu hundertmalen fragten wir,
 Ob wir uns noch gefielen?

Und sagten es uns ohne Ehen,
 Wir sah'n einander gerne;
 Und daß uns keines lieber sey
 Von Nah' und auch von Ferne.

Die ersten Blümchen gab ich ihr,
 Die mir der Frühling brachte;
 Und sie sann recht darauf, was mir,
 Nur ein Vergnügen machte.

In meinem Herzen hatt' ich da
 Lieb' Bärchen täglich lieber;
 Und Jedermann, der uns nur sah,
 Ergezte sich darüber.

Ach! aber da wir noch und noch
 Nun beyde geßiffet waren,
 Du lieber Himmel! ach, da sprach,
 Man immer von Gefahren.

Wir sollten uns einander nicht,
 So oft als ehmahls sehen,
 Und nicht mehr bey dem Mondenlichte
 Allein zusammen gehen.

Es wäre Sünde, wenn ich noch
 Mein gutes Bärchen hätte, —
 O Gott im Himmel! daß ich doch
 Davon die Ursach wüßte.

Soll ich denn künftig nur allein
 Mich halten zu den Knaben?
 Nicht mehr bey meinem Bärchen seyn,
 Und nicht mehr lieb sie haben?

Ich weine wohl die ganze Nacht,
 Darüber manche Zähre;
 Und habe so viel nachgedacht,
 Ob das wohl Sünde wäre?

O Bärchen: Warum sind wir doch
 Nicht immer klein geblieben?
 So könnten wir einander noch
 Vor allen Menschen lieben!

Innocente-mente.

Seg kien · der en Al · der, hvor hem · me · lig Kum · mer, ei
him · mel · se Eng · le man dys · ses i Slum · mer, for

na · ger det spæ · de, u · kyn · di · ge Dyrst; Af
at · ter at vaag · ne til tryl · len · de Lyst. U · sky · di · ge Al · der! skøn

er du, men kort; af tun · ge Be · kym · rin · ger dri · ves du bort.

Den uskyldige Alder.

Seg kender en Alder, hvor hemmelig Kummer,
Ei nager det spæde, uskyldige Dyrst;
Af himmelske Engle man dysses i Slummer,
For atter at vaagne til tryllende Lyst.
Uskyldige Alder! skøn er du, men kort,
Af tunge Bekymringer drives du bort.

I Verden indtræde vi nøgne og spæde,
Vi trænge til alt, skönt det vører os ei;
Usante til Kummer, ukendte med Glæde
Værræde vi Livets ustabile Vei;
Uskyldige Alder! skøn er du, men kort;
Af tunge Bekymringer drives du bort.

O! lykkelig den, som vor Verden forlader,
Endnu før han lærer at kende den vet;
Hans Død kun begrædes af Moder og Fader,
Ei andre ham savne, hans Strid vorder let,
Uskyldige Alder! skøn er du, men kort,
Af tunge Bekymringer drives du bort.

Ei skrækkende Syner vort Die emsvære
Naar Slummeren quagende sukker det til;
Ei rindstørmige Tanker i Hjertet sig hæve,
Ei Flammer af Elfskos fortærende Ild;
Uskyldige Alder! skøn er du, men kort,
Af tunge Bekymringer drives du bort.

Den Lille, han kender ei Nilen som saarer,
Uvidende om hvad Sindssiddeiser er,
Afstørrer hans venlige Haand vore Taarer,
Hans Mine udtrykker; o grad ikke meer!
Uskyldige Alder! skøn er du, men kort,
Af tunge Bekymringer drives du bort.

Frankenau.

Indhold.

	Pag.
Himmels! blid er Siælens Røe!	1
Jeg seer mit Schmerzen,	2
Roser spire, Roser blegne,	3
Mur Hand in Hand den Weg fortan!	4
Lyfkelige Lilla! din yndige Stummer,	5
Sieh! ich komme, o du Fromme,	6
Hvo i Vollystens sunle Skid,	7
Geleit' Dich Gott, der Wind und Meer,	8
Ak! saa tungt mit Hjerte Naer,	9
Im Grabe ist Ruh',	10
Wis er Døden! Salig Stummer,	11
In des Mondes blaffem Schimmer,	12
Du kom: hvor er jeg lykkelig!	13
So tråbe? so traurig? Huf fället das Glas,	15
Den kleinen guten Mädchen bin,	16
Jeg kiender en Alder, hvor hemmelig Stummer,	17

Herved fremkommer nu ogsaa den Anden Deel af mine Sange; og i det jeg takker Subskribenterne for Deres Understøttelse, beder jeg tillige om Forladelse, fordi den udkommer sildigere end jeg havde lovet. Da dette er det sidste musikalske Arbejde som jeg for nærværende Tid agter at udgive; (da det Medicinske Studium ikke lader mig meere Tid tilovers for blotte Yndlingsstudier); saa var det mig ingen ringe Opmuntring og Belønning, at kunde glæde mig med den i saa mange Henseender fortiente, store, udbødelige, og fornemmelig i dette Fag eeneste Mand, Herr Capellmæster Schulzes Diefald. —

Jeg har nu intet meere at ønske, end at det musikalske Publikum ogsaa vil modtage denne Samling med den Varme som den Første; i hvilket Haab jeg anbefaler mig til Dets videre yndende Erindring.

Kjøbenhavn, den 20 November 1792.

J. Sørensen.